

Dorte Højsted & Dorrit Stender-Petersen

SKJULTE SPOR

filmtreatment

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

SKJULTE SPOR

RUNA KIERKEGAARD, en elegant kvinde midt i fyrrerne, er på vej hjem efter en forretningsmiddag en sen aften. Hun kommer forbi et snusket værtshus - udenfor står en barnevogn med en grædende baby. Pludselig venter en mand ud fra værtshuset. Han holder hende fast og befamler hende. Runa er skrækslagen og kommer i kampens hede til at skubbe til barnevognen. En ung kvinde kommer ud fra beværtningen og griber fat i Runa. Hun truer hende med en kniv og beskylder hende for at være en gemen børnemishandler, der oven i købet stjæler andre kvinders mænd. Runa får kniven vristet fra kvinden og stikker ud efter hende, men besinder sig og flygter.

Runa styrter hjem til sin lejlighed på Østerbro for at dele den ubehagelige oplevelse med sin mor, GERTRUD. Gertrud er Runas eneste fortrolige og tilbringer sin alderdom i et kammer i Runas store herskabslejlighed.

Runa kalder fortvivlet på sin mor og banker på den aflåste dør ind til Gertruds rum. Hun svarer ikke, og Runa bliver angst for om der er tilstødt hende noget. Runa gennemsøger hele lejligheden og får pludselig øje på sin mors livløse skikkelse. Hun ligger halvt gemt under sengen i Runas soveværelse. Da Runa forsigtigt nærmer sig hende, springer Gertrud lyslevende op med en kvinnende latter, og Runa kaster sig lettet om halsen på sin mor.

Runa er salgschef i et førende kosmetikfirma, hvor hun er en særdeles værdsat medarbejder. Hun er meget engageret og pligtop-

fyldende, men har samtidig en stor arbejdsbyrde i sin gamle, krævende mor. Gertrud kan ikke udholde at være alene, men Runa nænner ikke at anbringe hende på et plejehjem, for den sære gamle dame tåler kun Runas selskab.

Der har derfor endnu ikke været tid og plads til en mand i Runas liv, men via sit arbejde har hun en stor bekendtskabskreds som hun dyrker i sin sparsomme fritid.

Runa giver brunch for kolleger og forretnings-forbindelser i sit hjem. Telefonen ringer, og en ung kvinde beder om at tale med LEILA KIERKEGAARD. Runa svarer afvisende, lægger hurtigt røret på og går tilbage til sit selskab, men hun virker nervøs og fraværende. Hun får øje på Gertrud, der sidder i sin gamle dybe lænestol i hjørnet og hulker højt. Runa får blidt, men hurtigt gennet sin mor ind på hendes kammer. Lettet konstaterer hun at ingen har bemærket det lille pinlige optrin.

Efter den dag begynder Gertrud uafledt at minde Runas søster, LEILA, som i årevis har været tabu imellem dem. Leila levede et overfladisk og udsvævende liv, og trods sin mors indstændige råd giftede hun sig med OTTO, en upålidelig skottejæger, der ovenikøbet var tidligere straffet. Derefter afskar Leila kontakten til sine nærmeste. Gertrud kan ikke tilgive, at hendes datter på den måde svigtede sin familie. Runa prøver at få sin mor til at respektere søsterens valg og glemme hende, for tanken om Leila gør Gertrud syg og bitter.

Gertrud er blevet som besat af Leila, og Runa er meget bekymret for sin mors helbred og vil nødtigt forlade hende, men vigtige opgaver i firmaet kræver hendes tilstedeværelse mere end nogensinde.

En sen aften kommer Runa træt hjem fra sit arbejde, da Gertrud fra sin lænestol i dagligstuen råber til hende om straks at optage et yderst interessant TV-program på videoen.

Runa sætter sig sammen med Gertrud og ser udsendelsen. Det er et interview med en kvindemorder, der for nylig er blevet løsladt. Han har siddet fængslet i 20 år for bestialsk at have myrdet sin elskerinde. Han bedyrer sin uskyld og påstår, at hans daværende hustru var sygeligt jaloux over hans affære. Han hævder, at det var hende, der brutalt døde hans elskerinde, hvorefter hun gik under jorden. Han ved vidmærket, hvor han skal finde hende, hvilket han agter at gøre, så han endelig kan bevise sin uskyld og få hævn for alle sine forspildte år.

Runa synes udsendelsen er usmågeelig, men Gertrud insisterer på at de skal se den sammen og studere alle detaljer nøje.

Selvom han optræder anonymt, er Gertrud fuldstændig klar over, at kvindemorderen er Leilas mand, OTTO.

Runa er forfærdet på sin søsters vegne og chokeret over Ottos modbydelige løgnagtighed og hævntørst. Gertrud trygter for Leilas liv og trygler indtrængende Runa om at finde sin søster før den psykopatiske kvindemorder. Runa lader sig efterhånden overtale til at gøre et forsøg.

Det eneste håndgribelige minde Gertrud har om sin forsvundne datter er et krøllet feriefoto af en meget ung Leila i omfavelse med sin hjerteveninde.

Gertrud husker tydeligt, hvor venindens mor boede og har en stærk anelse om at hun kan føre dem på sporet. Runa kører ud til moderen, der viser sig at bo i en baggårdslejlighed i en gammel trist ejendom. Ingen lukker op, men en mand råber ud gennem

brevsprækken, at hun lisså godt kan skrubbe af - konen er nede på hjørnet, hvis det er hende hun vil tale med.

På vej hen til sin Volvo, bliver Runa råbt an af et par kvinder, der sidder og drikker øl på en bænk i solen. Den ene af dem er venindens mor, og hun begynder straks at anklage Runa for sin datters grusomme og tragiske død. Hun falder lidt til ro, da Runa fortæller, at hun bare er søster til Leila. Kvinden kaster sig grædende om halsen på Runa og betror hende, at Leilas mand, Otto, brutalt myrdede hendes elskede datter for mange år tilbage. Hun

har ikke hørt et ord fra Leila siden, men kort tid efter så hun hende på stranden ved Lønstrup i Nordjylland, hvor moderen flere gange havde taget de to barndomsveninder med på sommerferie. Runa har selv arbejdet på et sømandshjem i Lønstrup i samme periode og mener, at der må være tale om en forveksling. Kvinden bedyrer imidlertid at hun altid ville kunne kende Leila når hun så hende.

Runa kommer hjem og griber sin mor i mod alle aftaler - at opholde sig i Runas private soveværelse. Gertrud sidder og hygger sig i Runas seng, mens hun genser TV-interviewet med Otto på videoen. Runa fortæller oprevet at Otto åbenbart var Leila utro med hendes gamle barndomsveninde. Runa er dybt sørgmodig over at hendes søster har oplevet et sådant svigt, men Gertrud trøster hende med, at de nu har fået et spor at gå efter og insisterer ivrigt på, at Runa straks bør tage til Lønstrup.

Runa sygemelder sig på sit arbejde for første gang i årevis, under påskud af at hendes mor er syg. Hun rejser til Lønstrup og tager straks ud til sømandshjemmet, der står tomt og forfaldent hen. I gæstebogen bemærker Runa at kun en hr. Otto Jørgensen er indlogeret på det gamle hotel, men gudskelov støder hun aldrig på

ham, og efterhånden overbeviser hun sig selv om at der ikke kan være tale om Leilas forhenværende mand.

Den noget skumle og fåmælte vært husker tydeligvis Runa fra dengang, men man kender slet ikke noget til hendes søster Leila. Det gør det imidlertid hans sladdervorne kone: Kort efter at Runa havde sagt op og havde fået job i Göteborg i Sverige, dukkede politiet op, og spurgte efter en Leila Kierkegaard. Værtindens mund var imidlertid lukket med syv segl, for de havde kun dårlige oplevelser med politiet og skulle ikke have ørerne i maskineriet. Runa beklager dybt, at de af Bysky Grunde ikke bragte Runa i kontakt med politiet, da det gjaldt hendes søsters ve og vel.

Værtinden skynder sig at henvise til den lokale købmandsfamilie, der på omtrent samme tidspunkt var ude for en pinlig episode med en forstyrret ung kvinde, der vistnok kaldte sig Leila. Runa forsøger at lokke noget mere konkret ud af konen, men hun gør pludselig en dyd af at holde tænder for tænder.

På købmandsgården vrirler det med børn i alle aldre, der støjende myldrer rundt om Runa, og hun har svært ved at holde tråden. Hun beder den udslidte købmandskone om en samtale under fire øjne og bliver vist ud i baglokalet. Konen orker ikke at rippe op i gamle sager, og først mod gode ord og betaling får hun munden på gлед. Da hendes første kuld unger var små havde familien været på den årlige strandtur. En ung københavner-tøs, der kaldte sig Leila havde fjernet deres yngste i et ubevogtet øjeblik. De havde fundet Leila ved iskiosken, hvor hun klynkende sad og ammede deres lille pige. Et par år senere stødte de på Leila i et gammelt, overfyldt parfumeri, da hele familien var på indkøbstur i Göteborg. Runa var selv ansat i et parfumeri i Göteborg ved den tid og mener helt afgjort der må være tale om en forveksling. Men købmandskonen er fuldstændig sikker i sin sag,

for da Leila fik øje på deres yngste styrtede hun ud og hentede sin overordnede, og de så hende ikke siden.

Runa ringer hjem og underretter Gertrud om de mystiske sammenfald i de to søstres færd og hendes fornemmelse af at hun bliver forvækslet med Leila. Gertrud afviser fuldstændigt Runas fikse ideer og foreslår ivrigt, at Runa skal forlænge sin sygdom og rejse til Göteborg. Runa er bekymret for om hendes mor kan klare sig alene, men Gertrud forsikrer hende om at hun roligt kan rejse videre og forfølge det nye spor.

Runa opsøger de få parfumerier, der endnu er tilbage i byen og finder den butik hvor hun selv har været ansat, men også den er nedlagt. Pludselig får hun øje på en ældre kvinde, der går rundt og pakker sammen derinde. Damen vender sig - og Runa ser lige ind i Gertruds furede ansigt. Runa hænder febrilsk på butiksdøren, og da damen endelig lukker op, viser det sig at hun er Runas tidligere overordnede, der med tiden har fået en påfaldende lighed med Runas mor.

Den gamle butiksindehaverske er småsenil og ligter mest af alt et sminket lig, og hun genkender overhovedet ikke Runa. Runa mærker hurtigt at damen udelukkende lever i erindringer om alle sine herrebekendtskaber. Efterhånden får Runa ved damens talestrøm ind på Leila. Hun husker hende, fordi hun i sin tid måtte fyre den unge danske pige på gråt papir, da Leila fik indbudet sig hos en af damens mandlige stamkunder. Han bor stadig i ejendommen overfor, men han får ikke adgang dér i boutiqueen efter dén affære. Runa har hørt mere end nok, men damen holder hende tilbage med historien om sin nyeste erobring: Så sent som dagen før havde en - iøvrigt dansk - herre ved navn Otzen forsøgt at forføre hende og udfritte hende om den selvsamme tøs. Han påstod at hun for mange år siden var blevet mor til hans barn.

Runa slipper sig ud af den dystre butik, og telefonerer straks til Gertrud. Runa har efterhånden fået en ubehagelig fornemmelse af at Leila - af uransagelige grunde - bevidst har fulgt efter hende siden sin mystiske forsvinden. Men først og fremmest frygter Runa at Otto i sin jagt på Leila forfølger hende og at han ovenikøbet for at reddes Leila bruger løgnagtige påstande om at Leila skulle have fået et barn. Runa vil rejse hjem, men Gertrud er rystet over at Runa på den måde vil svigte sin søster, for hun er overbevist om at Leila har søgt efter Runas hjælp gennem alle disse år.

Efter samtalen med sin mor tager Runa mod til sig og finder uden videre frem til den omtalte kundes lejlighed. En usoineret alkoholiseret mand trækker hende ind i sin støvede læderdagligstue og byder hende på en drink fra det halvtomme barskab. Ved erindringen om Leila forandrer manden sig totalt og bliver hidsig og anklagende. Efter en ufuldbyrdet affære havde Leila meldt ham til politiet for voldtægtsforsøg. Han blev ikke dømt, men sagen havde for altid ødelagt hans gode navn og rygte, og hans automobilforretning gik konkurs.

I sit raseri bliver han mere og mere pågående og vil ikke lade Runa gå, men hun får til sidst kæmpet sig ud af den dunkle, jildelugtende lejlighed.

Runa rejser hjem til sin mor på Østerbro. Hun er endnu rystet over at være blevet udsat for overgreb af den samme mand, som år tilbage forsøgte at voldtage hendes søster, men Gertrud beskylder Runa for at opføre sig udfordrende overfor det modsatte køn. Hun er skuffet og uforstående overfor, at Runa ikke henvendte sig til politiet i Göteborg og forhørte sig om voldtægts sagen, men

konstaterer med foragt at Leila sikkert har teet sig lige så skamløst som Runa. Runa forsvarer sig med at sagen forlængst må være blevet henlagt, og hun er ulykkelig over hendes moders beskyldninger. Hun synes i det hele taget ikke at eftersøgningen af Leila fører nogen vegne, og hun opgiver at finde sin søster. Men Gertrud er stadig dybt bekymret for at Otto skal opspore Leila og hævne sig på hende, og da hun ikke kan overtale Runa til at fortsætte efterforskningen, lægger den gamle dame sig syg. Gertruds alvorlige tilstand piber Runa og hun plejer sin mor efter bedste evne, men Gertrud vil være i fred med sine lidelser.

Efter at Runa er vendt hjem fra Göteborg er en ung mor med et lille nyfødt barn begyndt at stå nede for hendes hus og stirre op mod hendes vinduer i timevis. Og som dagene går begynder hun at dukke op overalt hvor Runa færdes.

På Runas job har sagerne hobet sig op, og hendes sekretær er dagligt blevet kimet ned af en midaldrende mand, der nægtede at oplyse sit navn. Runa er sikker på, det må være Otto og beder sekretæren true ham med polititilløb, hvis han igen henvender sig.

Få dage efter hjemkomsten modtager Runa et brev fra en AGNES KIERKEGAARD, som påstår at hun er Leilas datter, og at hun som nyfødt blev efterladt som hittebarn. Nu er hun selv blevet mor, og hun har derfor besluttet at finde sit ophav og håber at Runa kan hjælpe hende. Hun foreslår et møde på den lokale café den efterfølgende lørdag. Runa frygter at det er Otto, der har lagt en fælde, fordi han tror Runa har kontakt med sin søster. Hun smider brevet ud, men finder det alligevel gang på gang liggende fremme. Runa tager mod til sig og spørger forsigtigt Gertrud om

hun kender noget til dette brev, men Gertrud ligger stadig syg og hjælpeløs her:

Lørdag morgen vækker Gertrud Runa med en vigtig telefonbesked fra en forretningsforbindelse om et hastemøde på den lokale café. Runa bebrejder sig selv at hun er stået ud af sengen i dén tilstand, og hun er irriteret over at Gertrud har brudt deres aftale om at holde sig fra hendes forretningstelefon. Alligevel adlyder Runa og skynder sig ned til mødet på caféen. I det samme kommer hun i tanker om brevet fra Otto, der udgav sig for Leilas datter, men drevet af sin sædvanlige pligtfølelse overvinder hun sin frygt og går derind.

Der er imidlertid ingen forretningsbekendte - derimod får hun straks øje på moderen med det lille barn, der har forfulgt hende de sidste dage. Den unge kvinde præsenterer sig som Leilas datter, Agnes Kierkegaard. Hun har rent faktisk skrevet det brev til Runa, men hun hævder at hun aldrig har ringet og udeivet sig for en forretningsforbindelse. Runa føler sig i høj grad tryk ved hele situationen, ikke mindst fordi Leila - hende bekendt - aldrig har fået en datter. Mens Agnes uophørligt taler om sin omflakkende barndom og opvækst og sine hjælpeløse forsøg på at opspore sin mor, lader Runa sig indfange af det spæde barns uudgrundede blik. Agnes har altid følt sig ensom og forladt og har svært ved at finde tryghed og knytte varige forbindelser. Nu håber hun endelig at have fundet sine rødder og udspørger forhåbningsfuldt Runa om hendes og Leilas familieforhold. Runa svarer undvi-

gende, fordi hun i høj grad tvivler på om Agnes overhovedet er den, hun giver sig ud for at være.

I et forsøg på at overbevise Runa om sin identitet præsenterer Agnes hende for et gammelt, gulnet brev, der bærer Gertruds sirlige håndskrift. Agnes' mor efterlod brevet sammen med sine få jendele og den nyfødte Agnes i et møntvaskeri, da hun forsvandt for snart 20 år siden. Det er stilet til Leila og er et meget alvorligt og personligt brev. Agnes beder Runa tage det med sig hjem og læse det, men Runa synes at det er alt for privat og at Agnes selv bør beholde det. Efterhånden begynder Runa at tro på at der er noget om den unge kvindes fantastiske historie, og Agnes fortæller ivrigt at hun netop er stødt på en meget venlig mand, der for nylig har haft kontakt med Leila via sit arbejde i Vestre Fængsel. Hun har aftalt et møde med ham og foreslår at Runa tager med, og Runa lover nødtvungen at overveje det.

Pludselig skal Agnes gå fordi hendes kæreste kommer og henter hende. Han hundser med Agnes, men er meget høflig overfor Runa og har i det hele taget en usympatisk udstråling. Agnes rækker hurtigt Runa det gamle brev og forlader cafeen med sin lille baby. Runa tager modstræbende imod Gertruds brev.

Hjemme lister Runa ud i køkkenet og finder brevet frem, men da hun hører Gertruds dør blive åbnet, gemmer hun det hurtigt ned i den store overfyldte kumrefryser. Gertrud er som forandret. Hun er blevet fuldstændig rask, og i sin overspændte pludren afslører hun, at hun kender alt til Runas møde med Agnes på caféen. Hun véd også at Leila i sin tid fik en datter, som hun svigtede på det grusomste. Runa er såret over at hendes mor gennem alle disse år har fortiet at hun selv havde et barnebarn og at Runa var moster.

Runa føler ikke længere hun kan stole på sin mor, men Gertrud påstår forurettet at hun ikke véd mere end Runa selv. Gertrud trøster sig med at fængselsbetjenten sikkert kan lede dem på sporet af Leila, og hun trygler Runa om at deltage i mødet med ham og Agnes.

Fængselsbetjenten hedder JØRGEN og viser sig at være en meget indtagende mand i sin bedste alder. Han charmerer Runa, og for første gang siden sin pure ungdom oplever hun en stærk erotisk tiltrækning.

Jørgen betror Runa, at Leila besøgte en af de indsatte i Vestre Fængsel, og at han engang overhørte deres samtale. Hun levede i konstant angst for at hendes forhenværende mand skulle opspore hende. Hun virkede ulykkelig og følte sig skyldig i, at hendes mor havde begået selvmord. Efter den historie bliver Runa endnu mere opsat på at finde sin søster og tilbagevise den vanvittige løgn om deres mor, og Jørgen lover at støtte Runa i hendes søgen.

Runa er blevet vildt forelsket, og hun opfører sig overstadigt og pinligt på sin arbejdsplads. Det medfører en påtale for manglende professionalisme.

Runa har inviteret Jørgen til middag og har indtrængende bedt sin mor om at holde sig på sit kammer. Da Jørgen ud på aftenen forfører Runa, opdager han et stort modermærke på hendes lår. Ved synet af det bliver han pludselig underligt kold. I det samme står Gertrud i døren og ser hoverende på Runa. Runa er såret og pinligt berørt og skubber hurtigt sin mor ind på hendes kammer.

Jørgen iagttager optrinet med isnende foragt, og da Runa kommer tilbage er Jørgen gået uden et ord.

Næste morgen kommer Runa for sent til et vigtigt forretningsmøde i sit firma. Hun virker ukoncentreret og er usædvanligt sjusket på fædt. Hun bliver afbrudt af Agnes, der pludselig kommer anstigende med sin baby. Agnes er fuldstændigt oprevet, fordi hendes kæreste ikke har været hjemme i flere dage. Trods Runas proteste overlader hun den lille pige til Runa for at lede efter ham. Babyen græder uophørligt, men Runa ser sig nødsaget til at stille hende fra sig udenfor mødelokalet. Runa forsøger at ignorere barnets gråd, indtil hun bliver bedt om at forlade mødet og tage barnet med sig.

Runa tager hjem med babyen og finder Gertrud siddende i Runas seng, iført Runas negligé. Gertrud er helt opslugt af TV-intervjuet med Otto. Runa beder sin mor tage sig af Agnes' datter, så hun kan passe sit arbejde. Men Gertrud mener at det helt og holdent er Runas ansvar, og hun er dybt skuffet over at Agnes ikke tager sig ordentligt af sin datter. Da Runa forsøger at tale sin hysteriske mor til fornuft, smider Gertrud hende og babyen ud på trappegangen og nægter at lukke dem ind i lejligheden. I sin magtesløshed tager Runa pigen med sig ud til Jørgens adresse.

Jørgen er ikke hjemme, men døren står ulåst, og hun går uden videre ind. Lejligheden er næsten tom, bortset fra en nusset madras, et tæppe for vinduet, en splinterny ghetto-blaster, nogle kassettebånd og gamle, gulnede avisudklip spredt ud på gulvet. Alle udklippene handler om mordet på Leilas veninde, og det fremgår tydeligt af fotografierne, at Jørgen er identisk med kvindemorderen Otto. I sin jagt på Leila har han skjult sin identitet og løjet om alt overfor Runa.

På et af kassettebåndene står Leilas navn. Runa sætter det i ghetto-blasteren og genkender den svenske butikindehaverskes

dybe stemme. Bagefter hører hun Otto udfritte et midaldrende svensk ægtepar om en frygtelig oplevelse, de havde for mange år tilbage.

Deres lille nyfødte datter forsvandt en dag fra sin barnevogn. De fandt hende gudskelev hurtigt igen - en ung dansk pige sad på en bænk i nærheden og ammede grædende deres lille barn. Hun var helt ude af sig selv, og det eneste de kunne opfange af hendes forstyrrede klynken var hendes navn - Leila.

Runa tager Agnes' datter op til sig og lytter til båndet med tårer i øjnene.

Pludselig hører Runa en nøgle i døren. Hun gemmer sig hurtigt i spisekammeret med babyen trykket ind til sit bryst. Otto kommer ind og hører båndet. Han ser sig hastigt om i den lille lejlighed og farer rasende ud af døren.

Med barnet i armene styrter Runa ned på gaden. Hun fanger en taxa og kører til lufthavnen. Som ud af den blå luft står Gertrud pludselig, tavs og truende, foran hende og vil forhindre hende i at flygte. Men Runa skal på en vigtig forretningsrejse og er sent på den, og hun beordrer sin mor til øjeblikkeligt at tage hjem.

Ikke desto mindre dukker Gertrud ustandseligt op på konferencen, sørgeklædt, stum og alvidende. Runa forsøger mere og mere desperat at få sin mor til at forsvinde, og det sårer Gertrud uopretteligt. Under alles påsyn træder Gertrud pludselig op på talerstolen, hun trækker en gammel brevkniv frem og skærer sig demonstrativt i håndleddene. Da Runa får kæmpet sig op til talerstolen, er Gertrud imidlertid spurløst forsvundet.

Dét bringer Runa helt ud af fatning, og med det lille barn klamrende ind til sig mister hun fuldstændig kontrollen over sig selv. Til sidst bliver hun afskediget og bortvist fra konferencen. For-

tvivlet prøver hun at finde sin mor, men igen er Gertrud som sunket i jorden.

Tilbage i København styrter Runa ind i sin lejlighed med Agnes' baby i favnen. Runa kalder fortvivlet på sin mor og gennem søger lejligheden. Pludselig står Otto foran hende. Roligt, men iskoldt anklager han Runa for at være identisk med Leila og for at have myrdet sin bedste veninde. Otto blev overbevist om hendes sande identitet, da de for få dage siden var sammen og han genkendte Leilas modermærke på hendes lår. Han beskylder hende for at have svigtet deres fælles datter, Agnes, og triumferende afslører han at han har røbet alt om Runas mørke fortid overfor hende.

Runa vedgår alt og heder Otto ud, at udfri hende for hendes skyld. Men han ønsker ikke at tilbringe mere af sit liv bag tremmer - som straf betor han hende at Gertrud i sin tid forførte ham, mens Leila var gravid med deres barn og ikke ville gå i seng med ham. Han har nu i sinde at melde hende for det 20 år gamle mord og endeligt blive rensat.

Efter at have afsløret sandheden om Runas fortrængte fortid forlader Otto sin forhenværende hustru.

Ensom og fortvivlet hamrer Runa på døren ind til Gertruds kammer. Pludselig går døren op, og til Runas forfærdelse ser hun kun et tomt spisekammer - Gertruds værelse har aldrig eksisteret.

På en af hylderne ligger Gertruds gamle gulede brev, som Runa fik af Agnes. Runa åbner det omsider og ser fortabt at det er et 20 år gammelt selvmordsbrev. I brevet fordømmer Gertrud sin datter, fordi hun på alle måder har svigtet sin mor så utilgiveligt. I sorg har Gertrud taget livet af sig. Runa finder en gammel, smuk brevkniv frem fra bunden af den store kumme-fryser.

Som i en anden verden skærer Runa sine pulsårer over. Hun famler sig frem til sit barnebarn tager det blidt op og synker ned i Gertruds dybe lænestol. Hun taler kærligt til den sovende pige og kalder hende sin egen lille Agnes, og hun lover højtideligt, at mor aldrig vil forlade hende.

Runa dør med barnet ved sit bryst.

Agnes låser sig for i lejligheden og kalder ængsteligt på sin mor. Barnet vågner og svarer med en glad lille pludren.